

га тебе ще покачимъ на бесилката въ Сливенъ, казваха тие.

Турците ни оставиха сами. Малко слѣдъ тѣхното заминувание, моятъ другаръ бжлгаринъ, започна да псува, каквото му дойдеще до устата, за гдѣто го свързали при мене. Той до толкова ма имаше за доленъ и отригнатъ отъ свѣтътъ човѣкъ, щото една думица не приемаше да отпрати къмъ мене, а самъ на себѣ си говореше.

—Бе хей луда глава, защо не отиди въ Кипилово (ближно бжлгарско село) като ти са молѣха хората? Ама нѣмало ниви, нѣмалъ си клѣщи, гладенъ ли щѣше да умрѣшъ? Малка ли е гората да сѣчешъ джрва, да бѣлишъ киселичови кори (за